

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 44894

гр. София, 14.12.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 33 СЪСТАВ, в закрито заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ

като разгледа докладваното от ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ Гражданско дело № 20231110147365 по описа за 2023 година

Извършена е проверка по реда на чл. 140, ал. 1 ГПК.

Образувано е по постъпила искова молба от Р. И. С. срещу „Стик-Кредит“ АД.

В срока по чл. 131 ГПК по делото е постъпил отговор на исковата молба.

Страните са представили писмени доказателства, които са относими, необходими и приемането им е допустимо.

Неоснователно е възражението на ответника за липса на приложени писмени доказателства към исковата молба. Видно е, че описаните писмени доказателства са приложени към исковата молба, като същата, заедно с приложенията, е връчена на ответника на 16.10.2023 г., което се установява от разписката към съобщението от 10.10.2023 г. /л. 12/.

Следва да се допусне изготвянето на съдебно-счетоводна експертиза, която да даде заключение по въпросите, поставени в исковата молба, с изключение на задачи №1 и 2, доколкото обстоятелствата, които ще се установяват с посочените задачи са безспорни между страните, а ГПР се установява непосредствено от представените договори за потребителски кредит.

Следва да бъде насрочено съдебно заседание за разглеждане на делото.

Така мотивиран и на основание чл. 140 ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА представените към исковата молба и отговора на исковата молба писмени доказателства по опис, обективизиран в същите.

ДОПУСКА изготвянето на съдебно-счетоводна експертиза за отговор на поставените в исковата молба въпроси, с изключение на въпросите по т. 1 и т. 2 от формулираното доказателствено искане, в която част съдът ОТХВЪРЛЯ искането.

ОПРЕДЕЛЯ депозит за изготвяне на ССчЕ в размер на 300,00 лв., вносим от ищеца в едноседмичен срок от получаване на съобщението

НАЗНАЧАВА за вещо лице по съдебно-счетоводната експертиза, тел., която да се призове **след** представяне на доказателство за внесен депозит.

ЗАДЪЛЖАВА ответното дружество да окаже съдействие на вещото лице, като му осигури достъп до счетоводството си при изготвяне на заключението, като при неизпълнение съдът ще прецени поведението на ответника съгласно чл. 161 ГПК, като може да приеме за доказани фактите, относно които страната е създала пречки за събиране на допуснати доказателства.

НАСРОЧВА открито съдебно заседание за разглеждане на делото за **15.02.2024 г. от 09:40 ч.**, за когато да се призоват страните.

На страните да се връчи препис от настоящото определение, като на ищеца се връчи и препис от отговора на исковата молба и приложенията към него.

СЪСТАВЯ ПРОЕКТОДОКЛАД по делото, както следва:

Предявени са за разглеждане следните искове:

- 1/ установителен иск за прогласяване на нищожността на основание **чл. 26, ал.1, пр. 1 и 2 ЗЗД, вр. чл. 19, ал. 4 ЗПК** на договор за потребителски кредит № от 31.01.2018 г., сключен между „Стик кредит“ АД и;

- 2/ евентуално съединени искове (с исковите по т. 1) по **чл. 21, ал. 1, вр. чл.33, ал. 1 и 2 ЗПК и чл. 19, ал. 5, вр. с ал. 4 ЗПК и чл. 26, ал. 1, пр. 3, вр. с чл. 26, ал. 4 ЗЗД**, за нищожност на клаузите на чл. 20 /чл. 6.4/ от Договор за потребителски кредит №, съгласно която се дължи неустойка в размер на 1377 лв. от кредитополучателя; чл. 4, т. 1.5.8 от същия договор, съгласно която кредитополучателят дължи възнаградителна лихва в размер на 36% върху главницата; чл.32 от същия договор, съгласно която се дължи такса за уведомяване в размер на 10 лв., но не повече от 120 лв.; чл. 33, ал. 4 от същия договор, съгласно която в случай на неизпълнение насрещната страна може да развали договора, като задържи неустойка в размер на 25% от общия размер на всички плащания, посочени в индивидуалния договор за паричен заем;

- 3/ установителен иск за прогласяване на нищожността на основание **чл. 26, ал.1, пр. 1 и 2 ЗЗД, вр. чл. 19, ал. 4 ЗПК** на договор за потребителски кредит № от 26.09.2018 г., сключен между „Стик кредит“ АД и;

- 4/ евентуално съединени искове (с исковите по т. 3) по **чл. 21, ал. 1, вр. чл.33, ал. 1 и 2 ЗПК, чл. 19, ал. 5, вр. с ал. 4 ЗПК и чл. 26, ал. 1, пр. 3, вр. с чл. 26, ал. 4 ЗЗД**, за нищожност на клаузите на чл. 20 /чл. 6.4/ от Договор за потребителски кредит № от 26.09.2018 г., съгласно която се дължи неустойка в размер на 908,16 лв. от кредитополучателя; чл. 4, т. 1.5.8 от същия договор, съгласно която кредитополучателят дължи възнаградителна лихва в размер на 36% върху главницата; чл.32 от същия договор, съгласно която се дължи такса за уведомяване в размер на 10 лв., но не повече от 120 лв.; чл. 33, ал. 4 от същия договор, съгласно която в случай на неизпълнение изправната страна може да развали договора, като задържи неустойка в размер на 25% от общия размер на всички плащания, посочени в индивидуалния договор за паричен заем;

- 5/ кумулативно съединен осъдителен иск по **чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД** за сумата от 300 лв., представляващ недължимо заплатени суми по договор за потребителски кредит №/31.01.2018 г. и

- 6/ кумулативно съединен осъдителен иск по **чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД** за сумата от 300 лв., представляващ недължимо заплатени суми по договор за потребителски кредит №/26.09.2018 г.

Ищецът Р. И. С. твърди, че на 31.01.2018 г. е сключил с ответника „Стик-Кредит“ АД договор за потребителски кредит №/31.01.2018 г. за предоставяне на сумата от 550 лева. Твърди, че се е задължил по договора да върне заетата сума за срок от 12 месеца, с ГПР в размер на 53,22% и ГЛП – 36%, а кредитодателят се е задължил да

предостави паричната сума чрез директен банков превод по сметка на кредитополучателя или на каса чрез „Изипей“.

Твърди, че на 26.09.2018 г. е сключил с ответника „Стик-Кредит“ АД договор за кредит №/26.09.2018 г. за предоставяне на сумата от 400 лева. Твърди, че се е задължил по договора да върне заетата сума за срок от 12 месеца, с ГПР в размер на 51,66% и ГЛП – 36%, а кредитодателят се е задължил да предостави паричната сума чрез директен банков превод по сметка на кредитополучателя или на каса чрез „Изипей“.

Посочва, че двата договора са с аналогично съдържание и че дори номерацията на разпоредбите във всеки от двата договора е еднаква. Посочва, че съгласно чл. 17 от процесните договори за предоставяне на кредит, кредитополучателят се е задължил в срок 3 работни дни от сключване на договора да обезпечи кредита чрез гарант – физическо лице, на възраст над 21 г., с минимален осигурителен доход от 1500 лв. или над тази сума, който няма записи в ЦКР относно просрочия по кредити или заеми, да има валидно трудово правоотношение поне в последните 6 месеца, предхождащи сключване на договора за кредит, да не е поръчител по друг кредит към банка или финансова институция или кредитополучател по кредит със „Стик-Кредит“ АД, като посоченото лице следва да поеме солидарно задължение по отношение на заемодателя за връщане на всички дължими суми по договора. Поради непредоставяне на исканото обезпечение и съгласно чл. 19 /чл.6.3/ от договорите, на ищеца в качеството му на кредитополучател са били начислени неустойки в размер на 1377 лв. – по договор за потребителски кредит № от 31.01.2018 г. и 908,16 лв. – по договор за потребителски кредит № от 26.09.2018 г., като всяка от неустойките по съответния договор се заплаща разсрочено, заедно с месечните погасителни вноски. Оспорва неустойките за непредоставяне на обезпечение по всеки от двата договора като нищожни, поради противоречие на добрите нрави, заобикаляне на императивните разпоредби на чл.33, ал.1 ЗПК и надвишаване на максималния размер на ГПР и като нелоялна търговска практика. Твърди, че и в двата договора за кредит реалният размер на ГПР, прилаган фактически между страните не отговаря на посочения в договорите размер на ГПР, което посочва, че е заблуждаваща търговска практика по смисъла на чл.68д, ал. 1 и 2 ЗЗП, тъй като кумулирането на неустойка за непредоставяне на обезпечение по всеки от двата договора към погасителни вноски превръща размера на вноските в двойно по-голям от посочения в договорите за кредит. Счита, че договорната възнаградителна лихва по договора в размер на 36% е нищожна поради противоречие на добрите нрави, тъй като надхвърля трикратния размер на законната лихва за претендирания период. Заявява, че ГПР по всеки от двата договора за кредит надвишава максималния императивен размер по чл. 19, ал.4 ЗПК от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и валута, което води до нищожност на всеки от двата договора за потребителски кредит. Ищецът твърди, че е погасил изцяло задълженията си по всеки от двата договора за кредит на 31.01.2018 г. и от 26.09.2018 г., включително и недължимите по всеки от договорите възнаградителни лихви, неустойки и такси. Оспорва като нищожна поради противоречие на чл. 32 ЗПК клаузата на чл.33, ал.4 от всеки от двата процесни договора, че при неизпълнение на задълженията на кредитополучателя по договора, изправната страна има право да развали договора като поиска обезщетение в размер на 25% от общия размер на всички плащания, посочени в индивидуалния договор за заем. Оспорва като нищожна и клаузата на договорите, съгласно която кредитодателят има право да начислява на кредитополучателя такса за електронно съобщаване в размер на 10 лева, дължими за всяка просрочена вноска, но не повече от 120 лв. за целия договор, като твърди, че стойността на едно уведомяване чрез СМС е не повече от 0,30 лв., като с посочената клауза се цели неоснователно обогатяване на кредитора. Моли съдът да обяви за

нищожни в цялост всеки от двата договора, евентуално, ако счете, че договорите не са нищожни да обяви за нищожни клаузите за уговаряне на неустойка за непредоставяне на обезпечение, за договорна възнаградителна лихва в размер на 36%, такси за уведомяване, неустойка за разваляне на договора в размер на 25% по всеки един от договорите, както и да осъди ответника като кредитополучател да върне недължимо платените суми в размер на 300 лв. по договор за кредит № от 31.01.2018 г. и 300 лв. по договор за кредит № от 26.09.2018 г. Претендира разноски.

В срочно подаден отговор ответникът оспорва предявените искиове като неоснователни. Признава, че на 31.01.2018 г. между страните действително е сключен договор за потребителски кредит № от 31.01.2018 г. за предоставяне на сума в размер на 550 лв., като заемната сума е била предоставена по посочена банкова сметка в „Юробанк България“ АД, а на 26.09.2018 г. – договор за потребителски кредит № от 26.09.2018 г. за предоставяне на сума в размер на 400 лв., която била заплатена на ответника в брой на каса в „Изипей“, както и че в договора се съдържат посочените от ищеца клаузи. Твърди, че двата договора са сключени по електронен път по реда на ЗПФУР и ЗЕДЕУУ, като на създаден на кредитополучателя в сайта на кредитодателя личен профил е изпратена необходимата преддоговорна информация, включваща стандартен европейски формуляр и общи условия, като за да завърши заявката за получаване на кредита потребителят следва да натисне бутон „вземи парите“, с който да потвърди съгласието си с параметрите по договора, след което се генерира в електронен формат проект на договора, като за да бъде сключен договорът кредитополучателят следва да натисне бутона „подпис“, с който изразява съгласие със съдържанието на договора и за неговото сключване. Оспорва твърденията, че неустойката за непредоставяне на обезпечение е нищожна, като твърди, че неустойката не излиза извън присъщата ѝ обезпечителна и санкционна функция, тъй като с нея се цели длъжникът да изпълни задължението си. Посочва, че действителността на неустойката следва да се преценява към момента на сключване на договора, а не в резултат на размера, получен вследствие на неизпълнението. Навежда, че неустойката е нищожна поради противоречие на добрите нрави, само ако единствената цел, за която е уговорена излиза извън присъщата ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функция, а в процесния случай неустойката отговаря на присъщите ѝ функции и поради това не е нищожна. В условията на евентуалност моли, в случай, че съдът намери неустойката за прекомерна да я намали, а не да обявява цялата клауза за недействителна. Претендира разноски.

По предявените установителни искиове за нищожност на договорите за потребителски кредит по чл. 26, ал.1, пр. 1 и 2 ЗЗД, вр. чл. 19, ал. 4 ЗПК:

В тежест на ищеца по всеки от предявените искиове е да докаже при условията на пълно и главно доказване правопораждащите факти, от които черпи изгодни за себе си последици, а именно: че между него и ответника е възникнало облигационно отношение по договор за потребителски кредит №/31.01.2018 г. и № от 26.09.2018 г., твърдените основания за недействителност на договора (уговаряне на ГПР в размер, надхвърлящ законоустановения максимален такъв).

По предявените в условията на евентуалност установителни искиове за нищожност на клаузи от двата процесни договора по чл. 21, ал. 1, вр. чл.33, ал. 1 и 2 ЗПК, чл. 19, ал. 5, вр. с ал. 4 ЗПК и чл. 26, ал. 1, пр. 3, вр. с чл. 26, ал. 4 ЗЗД:

В тежест на ищеца по всеки от предявените искиове е да докаже при условията на пълно и главно доказване правопораждащите факти, от които черпи изгодни за себе си последици, а именно: че между него и ответника е възникнало облигационно отношение по договор за потребителски кредит №/31.01.2018 г. и № от 26.09.2018 г., наличие на клаузи във всеки от двата договора с твърдяното съдържание,

както и тяхното противоречие с добрите нрави, респ. с императивния максимален размер на ГПР и с чл.33, ал.2 ЗПК.

По предявените иски по чл. 55, ал. 1, пр. 1 ЗЗД:

В тежест на ищеца по предявените иски е да докаже при условията на пълно и главно доказване правопораждащите факти, от които черпи изгодни за себе си последици, а именно, че е предоставил, а ответникът е получил процесните суми, без да е имало основание за извършване на престациите /поради недействителност на уговорените между страните клаузи/.

При доказване на горното, в тежест на ответника е да докаже, че е налице основание за получаване и задържане на процесните суми, поради което не се дължи тяхното връщане, респ. да докаже връщане на сумата.

ОТДЕЛЯ на осн. чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК като безспорни и ненуждаещи се от доказване между страните по делото фактите, че: 1/ са страни по процесните договор за потребителски кредит № от 31.01.2018 г., по силата на който кредитодателят се е задължил да предостави сумата от 550 лева, а кредитополучателят да я върне, при ГПР в размер на 53,22% и ГЛП – 36% и по договор за потребителски кредит №/26.09.2018 г. за предоставяне на сумата от 400 лева, при ГПР в размер на 51,66% и ГЛП – 36%, с уговореното в договорите съдържание 2/ че кредиторът е изпълнил задължението си по договорите за предоставяне на уговорената сума от 550,00 лв. по договор за потребителски кредит № от 31.01.2018 г. и от 400 лв. по договор за потребителски кредит № от 26.09.2018 г.

ПРИКАНВА страните към доброволно уреждане на спора, с което могат да спестят време и разходи.

Определението не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____